

ÎNCOTRO, HOMO COSMICUS?

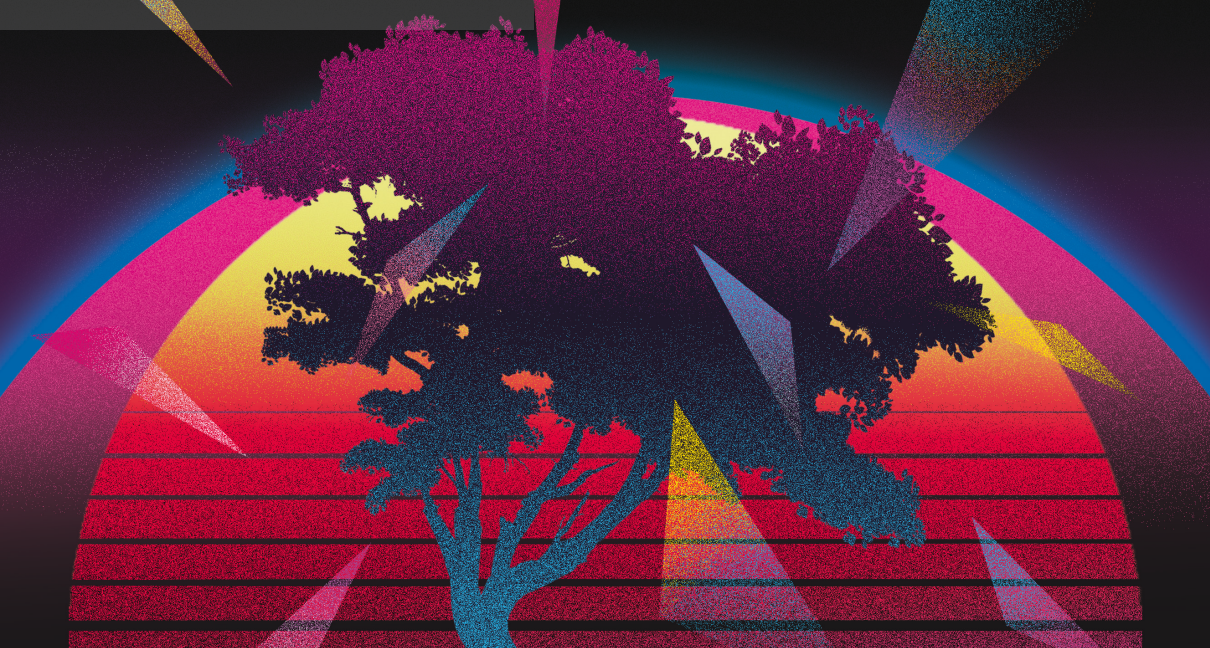

coordonator:

NIC DOBRE

CUPRINS

TRAIECTORII DE PROBABILITATE	
<i>de Lucian-Dragoș Bogdan</i>	5
EXOCORPI	
<i>de Nicu Gecse</i>	23
TIMBRUL	
<i>de Victor Martin</i>	39
E-51741	
<i>de Teodora Matei</i>	51
OBÂRȘIA ODISEEI LUI OERG	
<i>de Elena Olteanu</i>	65
ZBURĂTORUL	
<i>de Radu Filip</i>	75
VULTURUL A ATERIZAT	
<i>de Dan Marius</i>	85
ALEGERE	
<i>de Liviu Surugiu</i>	101
DRAGA MEA CLARA	
<i>de Sergiu Someșan</i>	115
EROARE DE CĂLĂTORIE	
<i>de Daniel Timariu</i>	127
DIN NOU ACASĂ	
<i>de Dănuț Ungureanu</i>	137
DESPRE ASELENIZARE, NUMAI DE BINE...	
<i>de Gheorghe Tănase</i>	151

TRAIECTORII DE PROBABILITATE

de LUCIAN-DRAGOȘ BOGDAN

— *Saltul va înceta în 3... 2... 1...*

Nava *Imersia* păru să se oprească. Echipajul se obișnuise deja cu senzațiile. În timpul călătoriei aveau impresia unei decorporalizări, o stare plăcută de plutire-în-plutire în Zero G. Ca și cum nu mai aveau trupuri ci deveneau spectre, stafii.

— Ca atunci când visezi, observase cu justete Kim.

Tot ea fusese cea care comparase încheierea operațiunii cu „revenirea în corp” atunci când te trezeai brusc din somn.

În realitate, conform măsurătorilor aparatelor, nu se producea nicio schimbare concretă. Pentru cei din interiorul navei, desigur. Pentru cei rămași afară, vehiculul spațial dispărea pur și simplu din câmpul vizual.

Viteza luminii nu putea fi atinsă accelerând asimptotic spre ea. Dar exista efectul praștiei. În funcție de masa propriei nave, accelerați până la un anumit nivel și trebuia să ai grijă de unghiul sub care te apropiai de o stea. Dacă totul fusese stabilit corect, treceai practic dintr-o zonă a spațiului în alta. Făceai un salt cu o lungime ce depindea de masivitatea astrului.

Un calcul greșit te putea arunca în derivă spre planetele ce orbitau soarele cu pricina. Sau te trimitea în miezul fierbinte.

Și asta era doar o jumătate din operație. Trebuia să cunoști foarte bine caracteristicile stelei în dreptul căreia urma să ajungi, pentru că ea îți asigura ieșirea. Ca un prinzător expert ce oprea mingea aruncată.

Nu se știa ce se întâmpla cu cei rămași prinși pe traseu. Unele teorii spuneau că se dezintegrau. Altele că se transformau în singularități, asemenea unei găuri negre consumate. Tehnopoetul Xyl500 compusese o suită fractalică hexazecimală, unde povestea despre un echipaj ce crease „propriul univers în atemporalitate”, cum plastic se exprimase.

Comandantul *Imersiei*, Marcos, privi sistemul planetar ce se întindea în fața lor. Firește, nu vedea realitatea, ci o simulare oferită de Inteligența de Bord.

— Contactează baza!

Efectul de tunelare cuantică permitea comunicațiilor să se desfășoare aproape instantaneu.

— Marcos?

— David! Am terminat Salba.

În jargonul cosmonauților, asta desemna seria de salturi necesare pentru a ajunge la destinație.

— Inteligența de Bord analizează acum toate datele provenite de pe planeta Gliese 832 c. Vom avea rezultatul în... șaisprezece secunde, citi el.

— Zborul a decurs ok?

— Fără nicio problemă. De fapt...

— *Analiză încheiată*, se revărsă în cabina de comandă vocea plăcută, artificială. *Planeta Gliese 832 c este propice vieții.*

Uralele umplură atât cabina de comandă, cât și pe cea de monitorizare a expediției.

— Calculează traiectoria de intrare în atmosferă, ordonă Marcos

Pentru prima dată, omenirea urma să pună piciorul pe o planetă similară Pământului – nu un astru ce trebuia terraformat radical. Realitatea confirma măsurătorile făcute vreme de decenii. Cu toții studiau fascinați simularea apropierii de planetă. Se întrebau ce aveau să găsească acolo, cât de primitoare urmau să fie acele condiții presupus favorabile.

— *Intrăm în atmosferă*, anunță Inteligența de Bord. *În 3... 2... 1...*

Cei din navă apucară doar să simtă șocul unei izbituri violente. Pentru o fracțiune de secundă, avură impresia că legăturile ce-i țineau de scaune le intraseră în carne. Apoi își pierdură cunoștința.

La ani-lumină de ei, cei de la bază auziră doar câteva vorbe confuze, apoi legătura se întrerupse.

— Marcos?

David repetă numele celuilalt de câteva ori, dar nu primi niciun răspuns.

— Saarth?

Amorul își plimbă degetele simulate peste claviatura virtuală. Făcea parte din genul de persoane ce nu doreau să le fie cunoscută identitatea, camuflându-se într-o proiecție virtuală fără chip, amprente sau orice element definitoriu al corpului. Cu glasul său prelucrat electronic, pentru a nu permite detectarea niciunei inflexiuni, anunță:

— Legătura nu poate fi restabilită. După o scurtă pauză, completă: Nava *Imersia* nu mai este detectată la ultima sa poziție, nici în continuarea traiectoriei parcurse.

O tăcere mormântală cuprinse cabina de monitorizare.

— Vrei să spui că...?

David nu îndrăzni să pronunțe sentința. Își îndreptă privirea spre gemenii probabilistici, așteptând concluziile lor. Cei doi erau rodul combinației între ingineria genetică și augmentarea tehnologică. Încă din stadiul de embrioni, evoluția lor se făcea pe direcții divergente: unul dintre ei

ajungea, la maturitate, să observe doar posibilele rezultate pozitive ale unei întreprinderi, celălalt doar pe cele negative. Odată cu înaintarea în vârstă, însă, componenta biologică își făcea tot mai puternic simțită influența, iar gemenii începeau să tindă asimptotic către o zonă neutră a predicțiilor.

— Unghiul de intrare în atmosferă a fost calculat greșit, iar nava s-a dezintegrat! comentă sec McG.

— Inteligența de Bord a estimat corect ieșirile din salt, care sunt mult mai complexe! îl contrazise fratele său, ArQ. Probabil că există vreo anomalie electromagnetică, iar asta ecranează orice semnal.

— Ipoteza e contrazisă de reacțiile celor de la bord. Ceea ce s-a auzit până la întreruperea transmisiei sugerează un accident.

— Un prezumtiv accident care putea afecta doar comunicațiile și miezul de localizare.

— *Imersia* are la bord capsule de salvare dotate cu balize semnalizatoare. Până acum, ar fi trebuit să activeze una dintre ele, ca să-i putem detecta.

— Probabil că încă încearcă să remedieze defecțiunea. Când vor constata că n-au reușit, vor activa o baliză. Conform protocolului de zbor, până sunt obligați să facă asta au la dispoziți...

— O clipă! întrerupse Saarth disputa.

Pe ecranul cabinei apărură o imagine neclară, trei sferturi din ea fiind acoperită de planetă. Provenea de la un senzor lansat din navă după salt. Amorful ajustă detaliile, umblă la contraste, apoi marcă pe imagine o pată ce se mișca aparent în derivă.

— Ce-i aia? întrebă David.

— N-o pot face mai clară, dar analiza preliminară indică faptul că ar fi vorba despre treapta inferioară a *Imersiei*.

— Poftim?

— În cazul intrării în atmosferă sub un unghi greșit, nava ar fi fost pulverizată, observă ArQ.

— Există o singură explicație pentru asta, interveni sumbru McG. *Imersia* a fost lovită de ceva.

— Un meteorit iese din discuție, atrase atenția fratele său. Scuturile ar fi trebuit să ofere protecție în cazul în care aparatele nu le semnalau, ca să fie evitate.

David își scărpină obrazul brăzdat de implanturi de păr.

— Și-atunci?

— S-ar putea ca planeta să nu fie doar propice vieții, ci chiar să fie locuită de o civilizație suficient de avansată încât să tragă într-un obiect ce se apropie de ea.

Marcos deveni conștient că-și simțea mâna dreaptă ca pe o masă amorfă, amorțită. Probabil era ruptă, iar costumul o împănase cu analgezice. Deschise ochii. Dezlipi cu greu pleoapele, iar imaginea din fața lor îi apărură cețoasă, roșiatică. După durerea surdă din frunte, mai mult ca sigur că se alesese cu o tăietură acolo.

Reuși să-și focalizeze privirea. Se afla suspendat între ramurile unui copac. Vedea doar un petic de cer decupat printre frunzele dese ce foșneau sub suflarea unei adieri ușoare.

Amintirile își făcură loc cu greu la suprafață. Zborul... Intrarea în atmosferă... Șocul unui impact...

Doar atât știa. Cu mare greutate, își mișcă gâtul în căutarea reperelor care să-l ajute să recompună elementele lipsă.

Îi sări în ochi o pată colorată, un portocaliu intens. Parașuta. În clipa impactului, fusese catapultat din cabină. Ținând cont de locul unde se afla, unghiul fusese optim pentru a continua intrarea în atmosferă. Din moment ce era încă în viață, putea concluziona că reclamele ce ridicau în slăvi rezistența termică a scafandrilor spațial nu mințiseră. Altfel, ar fi ars ca un meteorit pe cerul planetei.

Același lucru se putea spune și despre viteza cu care costumul de protecție se activa. *La 0.98 secunde, e complet operațional și îmbracă astronautul într-un cocon protector*, spuneau spoturile publicitare. Din nou, se părea că nu erau doar rezultatul unor teste făcute în condiții ideale – niciodată regăsite în realitate – ci purul adevăr. Nu-l acoperise suficient de repede cât să nu se lovească la cap și să nu-și rupă mâna, dar se putea considera norocos.

Fuse propulsat în atmosferă, altimetrul funcționase optim, comandând deschiderea parașutei și coborârea spre sol. Avusese noroc să nu cadă în

apă – deși, dacă era să creadă instrucțiunile, scafandrul îi asigura flotanța. Nimerise într-un pom.

Se întrebă ce se întâmplase cu restul echipajului. Stăteau cu toții ca el, agățați printre crengi ca o recoltă stranie într-o livadă de pe o altă planetă? Îi strigă în comunicator, dar nu primi niciun răspuns. Ori căzuseră în afara razei de emisie, ori...

Ar fi preferat să nu se gândească la varianta cea mai urâtă. Șansele să fi fost aruncați în spațiu sau pe o traiectorie tangentă celei de intrare în atmosferă, erau uriașe. Și atunci însemna că pluteau undeva, corpuri minuscule, cu o autonomie de 120 de ore terestre. Dar cine să recupereze în acel interval de timp niște trupuri ce se îndepărtau în derivă?

Clipei de trei ori fără pauză, activând computerul costumului.

Altitudine: 12 metri

Temperatură: 28 grade Celsius

Umezeală: 50%

Timp: senin

Atmosferă: respirabilă, nu se detectează concentrații potențial toxice

Marcos știa că ultimul indicator era un *false friend*, cum se zicea. Da, planeta unde ajunseseră avea o atmosferă similară celei de acasă. Dar asta nu însemna că-și putea da jos casca. „Respirabil” nu dădea indicații în legătură cu virușii împotriva cărora sistemul său imunitar n-avea nicio armă.

Problema principală era să se dea jos din copac. Apoi să descopere eventuale resturi ale navei, sperând că nu arseseră toate în atmosferă. Iar cele ce – că nu se făcuseră praf la contactul cu solul.

Și, evident, ca șansa să-i suradă atât de mult încât să găsească o baliză. Fără ea, era pierdut în acel colț de univers.

Încercă să se desprindă dintre crengi. Îi era greu cu o singură mână, drogat de medicamente. Se temea ca nu cumva să cadă la o mișcare greșită.

Copacul începu să tremure. Marcos încercă să se răsucescă astfel încât să privească în jos, dar nu găsi niciun punct de sprijin care să-i permită să ducă mișcarea până la capăt. În scurt timp, îi deveni clar că era ceva ce urca spre el. Un membru al echipajului?

Strigă în comunicator, dar nu primi niciun răspuns.

Acel *ceva* se apropia tot mai mult. Marcos făcu un efort uriaș și, abia ținându-și echilibrul, se întoarse. Ceea ce văzu îl îngrozi.

În fața ochilor săi, cățărându-se cu agilitate, se afla o creatură gigantică, de două ori mai mare ca el. Trupul îi era îmblănit și se mișca plină de suplețe. Nu părea să aibă ochi, dar în capătul botului se afla un organ olfactiv dotat cu nări imense și mustăți prelungi. Cu limba bifurcată „gusta” periodic aerul printre colții atât de mari, că i-ar fi putut străpunge cu ușurință coapsa.

Costumul era făcut să protejeze omul dinăuntru. Dar fiara aceea ce emana putere ar fi putut forța una dintre îmbinări. În poziția în care se afla, Marcos n-avea nicio șansă. Își adună puterile și se smulse din furca ramurilor ce-l țineau prizonier.

Așa cum se temuse, gestul îl costă. Își pierdu echilibrul și căzu în gol.

David studie pentru ultima oară raportul. Pornind de la scenariile gemenilor probabilistici, IA-ul stației construisese un set complex de rapoarte. Din păcate, oricât încerca ArQ să prezinte și versiuni optimiste, realitatea nu dădea prea multe șanse *Imersiei*.

Trecuse prea mult timp de la pierderea legăturii. Toate *linkurile* de știri prezentaseră incidentul, iar Exteriorul vuse îndelung pe tema misiunii ratate. Comisiile tehnice demaraseră propriile anchete, încercând să determine ce mersese rău și cine era vinovatul. În ceea ce-l privea, David le oferise toate datele disponibile din momentul când *Imersia* încheiase Salba și până la pierderea legăturii.

Treaba lui se terminase. Se uită pe grafic la următoarea misiune: monitorizarea colectării deșeurilor și deversarea acestora în Soare.

Se strâmbă, nemulțumit. Nu fusese vina lui că nava se dezintegrase, nimeni nu-l putea penaliza. Dar se puteau rezolva chestiuni mărunte. O misiune de rutină, lipsită de orice interes. Ba, mai mult, una unde avea să se certe cu Interiorii cei orgolioși și bătuți în cap pentru a-i permite să tranziteze zona lor cu transportul de gunoaie. Mereu puneau bețe-n roate în asemenea situații, cerând dovezi peste dovezi că nu exista nimic ce putea să le afecteze planetele, sateliții și stațiile.

Simți o pată de căldură pe degetul mic. Locul și temperatura desemnau indicativul apelantului ArQ. Acceptă convorbirea.

— Vreau să discutăm despre *Imersia*, intră geamănul abrupt în subiect.

— N-are niciun rost s-o mai facem. IA-ul a încheiat raportul acceptând în proporție de 91,35% concluziile lui McG. Tocmai mă pregăteam să închid cazul.

— N-o face! Sau deschide altul!

— ArQ, am lungit-o și așa mai mult decât trebuia! Mi s-a reproșat deja că, din dorința de a-l soluționa pozitiv, obstruționez altele. Da, a fost o situație tragică, impactul emoțional s-a dovedit a fi puternic, dar...

— Ascultă-mă, David! Îl întrerupse geamănul. Nu voi mai contesta concluziile IA-ului, nici pe cele ale fratelui meu. Spun doar atât: dacă, în urma dezintegrării navei, unul sau mai mulți membri ai echipajului au scăpat? Dacă au fost catapultați pe planetă?

— De acolo vin cele 8,65 procente ale tale, îi atrase atenția ofițerul de monitorizare. Totuși, dacă până acum n-au luat în niciun fel legătura cu noi, se consideră că...

— Știu ce se consideră. Dar să nu uităm că planeta e propice vieții. Poate au supraviețuit, dar nu mai au niciun mijloc de a ne contacta.

— Au supraviețuit cum, ArQ? Faptul că atmosfera e ok nu înseamnă că eventualele plante, fructe, semințe – ce-or fi! – pot fi procesate de organismul uman. Fiecare costum are rezerve de hrană, dar alea s-au epuizat. Crede-mă, sunt vechi în meseria asta! N-am nicio șansă să conving să se finanțeze o nouă expediție într-acolo, ca să-i caute. Nu înaintea termenului deja fixat în program spațial. Dacă a scăpat cineva, o să fie nevoit să supraviețuiască până atunci.

— Nu trebuie să faci asta.

— Nu-nțeleg...

— N-ai accesat *linkurile* de știri ale Interiorului?

— Recunosc că le urmăresc doar când am de monitorizat misiuni pe-acolo...

— Ei bine, tocmai au anunțat că au ajuns pe Gliese.

David clipi de câteva ori nedumerit. Își găsi cu greu cuvintele.

— Interiorii? Dar... dar ei n-au tehnologia de salt. Cum...? Au furat-o?

— Se laudă că e o metodă revoluționară inventată de ei. Sau, ca să reproduc sloganul folosit, „O tehnică menită să ne redea libertatea în fața Exteriorilor opresori”.

— Ce rahat!

— Știu. Dar dacă au dreptate și au ajuns pe Gliese, atunci cred că trebuie să le cerem ajutorul pentru a depista dacă există vreun supraviețuitor!

Trezirea la realitate veni însoțită de o inspirație adâncă.

Se bucură că scăpase din coșmarul acela înfiorător, în care se zbătea să scape de o serie de creaturi oarbe, cu boturi lungi și colți înspăimântători, ce-și întindeau spre el limbile bifurcate. Ca-n orice vis urât, mâinile și picioarele erau neputincioase, împleticindu-se. Se zbătuse să scape, disperat...

Răsufală ușurat, apoi deschise ochii.

În clipa următoare, urlă îngrozit.

Coșmarul era cât se poate de real. Boturile îmblânite se întindeau către el, amușinând. Pe coate și călcăie, Marcos încercă să se îndepărteze. Una dintre mâini nu-i susținu greutatea, iar o înțepătură ascuțită îl fulgeră până în creier. Se folosi de cealaltă și de picioare.

Frânturi de amintiri se năpustiră la suprafață. Terminarea Salbei... Intrarea în atmosferă... Explozia... Pierderea cunoștinței... Trezirea între ramurile unui copac... O creatură cățărându-se după el... Căzătura...

Apoi un nou leșin.

Și iată-l acum în fața a patru animale. Lângă ele își văzu casca.

Înlemni. Într-un gest reflex, își duse mâna teafără la față. Evident, nu mai exista nicio vizieră care să oprească gestul. Obrajii simțiră atingerea rugoasă a degetelor mănușii. Abia atunci deveni conștient că și aerul părea un pic altfel. Avea un iz ușor dulceag.

Când își îndepărtă mâna de chip, observă indicatoarele de pe antebraț. Nivelul oxigenului era în zona roșie. Un zero imens clipea rău-prevestitor.

Privi din nou spre cele patru creaturi ce se așezaseră pe etichetele din spate, răbdătoare.

Și înțelese.

Rămăsese fără aer. În starea de inconștiență, probabil că începuse să se zbată, sufocându-se. Asta ar fi explicat și coșmarul. Dovedind o inteligență remarcabilă, animalele intuiseră că-l puteau salva dacă-i îndepărtau casca.

Presiunea colților puternici reușise să desfacă, în cele din urmă, dispozitivul de etanșare. Fără intervenția lor, Marcos ar fi fost mort la ora aceea.

Omul înclină din cap, mulțumindu-le. În sinea lui, știa că în fața bacteriilor minuscule ale acelei planete organismul său n-avea nicio șansă. Moartea era doar o chestiune de timp.

Interiorii aveau recoltele îmbelșugate de pe imensele întinderi agricole ale unui Pământ ce-și regăsise echilibrul ecologic. Dețineau sere hidroponice pe Lună și pe Marte.

Exteriorii exploatau sateliții și asteroizii de dincolo de Centură, ori cometele ce traversau sistemul solar. Mineralele și substanțele obținute de ei erau monedă de schimb pentru alimente. În caz că ar fi instituit un embargo, societatea tehnologică a celor dintâi ar fi cunoscut un șoc major, un colaps, ceea ce ar fi dus la mișcări civile și politice de anvergură.

O adevărată criză.

Dacă, în schimb, alimentele n-ar mai fi plecat dinspre planetele apropiate de Soare către stațiile îndepărtate, cele din urmă ar fi murit de foame.

Singurul lucru pe care Exteriorii refuzaseră să-l împărtășească vecinilor lor fusese tehnologia saltului relativist. Era singura lor șansă de a se rupe de dependență.

În primă fază, David simți frustrare față de gestul Interiorilor de a încerca să pună stăpânire pe Gliese. De ce voiau să le răpească orice șansă de a-și găsi o casă, de a deveni independenți? Și cum de aveau tupeul ca tot ei să se considere oprimați?

Abia după ce urmări mai multe *linkuri* de știri înțelese substratul. Dacă Exteriorii își găseau propria planetă pe care s-o terraformeze, propria sursă de hrană, n-ar mai fi avut nevoie de Interiori. În acel moment, și-ar fi permis să ducă exporturile de tehnologii și materii prime la un preț prohibitiv. Ar fi devenit stăpânii absoluți, iar vecinii lor – sclavi prea-supuși. Rolul expediției lui Biras'sha fusese rodul încercării disperate a Interiorilor de a-și păstra singurul atu din mânecă.